

[Sander]

I det hele taget er eliten og bredden så tæt kædet sammen på mange områder, at det ikke lader sig skille. Vi er da også helt på linje med de idrætsledere, som mener, at vi med en eventuel vedtagelse af Dantop også stiller bredden i dansk idræt betydelig bedre i fremtiden.

Som det er fremgået af regeringens udspil og indlægget her, siger venstre ja til eliten og erkender betingelserne for at sige ja. Eliten repræsenterer på strålende vis dramatikken, spændingen og underholdningen, akkurat som vi kender det fra andre af kulturlivets mange facetter. Der er et behov for tilskueroplevelser, og alene det faktum at over 3 millioner danskere fulgte vort fodboldlandshold på TV-skærmen i de afgørende kvalifikationskampe op til Europamesterskaberne, vidner om, at idrætten kan engagere dette lands befolkning bedre end noget andet kulturtilbud.

Det er også værd at bemærke, at denne kulturfaktor på samme tid rummer en aktiv folkebevægelse, hvor hundredtusinder udfolder sig aktivt hver eneste dag. Eliteidrætten har også en fantastisk propagandaværdi. Danmark har ikke behov for at bruge den som østlandene, men jeg er sikker på, at vi i vore eksportfremmende aktiviteter i langt højere grad kunne trække på idrætsfolkene på lige fod med medlemmer af kongehuset og ministre.

Gade (SF):

Ministerens redegørelse er på mange måder en borgerlig regering værdig. Den er uden visioner, stiller ikke spørgsmål og gentager kun på det organisatoriske modelplan de mange spændende tanker, der ligger i betænkningen.

I ministerens redegørelse konstaterer man således blot, at store markedsmæssige interesser af forskellig art betyder tilførsel af økonomiske ressourcer til eliten i et omfang, som for blot få år siden var utænkeligt. Ingen kritik af kommercialiseringen, ingen kritik af, at eliteidrætsfolk er ved at blive levende plakatsøjler. Der er ingen forståelse for det, som Dansk Idræts-Forbund har formuleret som sin begrundelse for støtte til betænkningen; hvor man har sagt: hvis man skal undgå, at den rene og skære kyniske kommercialisme kommer til at styre både topidrætten og mo-

tionsidrætten, så må det offentlige gå ind med det formål at værne både udøvere og publikum. Tværtimod får man næsten det indtryk, at ministeren faktisk overhovedet ikke har den angst for kommercialisering, som heldigvis i høj grad har præget tankegangen bag betænkningen.

Jeg synes også, man kan sige, at betragtningerne om bred idræt og eliteidræt i redegørelsen står heller ikke mål med den klare linje, der ligger i betænkningen, hvor man præciserer, at den automatiske sammenhæng, som man engang troede på, er død og borte.

Ministeren afviser også forslaget om, at det offentlige skal ind i den foreslåede Dantops repræsentantskab, og som det værste foreslår hun, at midlerne til støtte for eliteidrætten skal tages fra den del af tipsmidlerne, der i dag gives til alment kulturelle formål. Tidligere var det vist kun fremskridtspartiet, der foreslog den slags, og jeg kunne godt have lyst til at spørge, om ministeren egentlig nogen sinde har troet på, at det forslag kunne gennemføres. Forhåbentlig siger et flertal klart fra her og støtter den samlede idræts afvisning af at tage midlerne fra kulturbevillinger og af, at det skal gå ud over bevillingerne til øvrige idrætsaktiviteter.

Det er altså en rigtig konservativ redegørelse, vi har fået fra kulturministeren, og derfor bliver det mere interessant at drøfte betænkningen.

SF vil primært satse på den brede, folkelige idræt, men er også villig til at støtte eliteidræt. Vi ville egentlig gerne, at vi først havde fået en betænkning om, hvordan vi sikrer den brede, folkelige idræt, og i den sammenhæng havde vurderet eliteidrætten som afgrænsning. Men nu er det modsatte altså tilfældet; vi har en betænkning om eliteidræt, der også tager afgrænsningen til breddeidrætten op.

Betænkningen er på mange måder et godt redskab for diskussionen, og dilemmaet bliver strålende slået an fra starten – fordi det er jo eliteidrættens dilemma – ved formuleringen af det overordnede formål: at fremme dansk eliteidræt på en socialt og samfundsmæssigt forsvarlig vis. Der er en klar modsætning i at fremme eliteidrætten i international sammenhæng, hvor det eneste saliggørende er højere og længere og hurtigere, ofte en glædesløs kropsudfoldelse, mere og mere programmeret af trænerne og rådgivere, ud-